

נידה לא: (המשנה) עד לב: (שו מעל החרב של הרא"ש)

ביאורי מושגים
 תרומת חו"ל - חז"ל תיקנו שתרומת חו"ל לא נטמאת במגע של טמא. כמו כן תיקנו שתרומת חו"ל מותרת באכילה לטמא שנטמא בטומאה רגילה.
 הטמאים היחידים שאסורים בתרומת חו"ל הם הטמאים שתרומה יוצאת מגופם.
 טמאים שטומאה יוצאת מגופם: הראב"ד (על בסיס הר"ף): עדיף לתת לקטנים שלא ראו קרי מימיהם, הרמב"ם: טובלים ועוד לפני הערב שמש מותרים לאכול.

משנה

הכותיות נחשבות נידות מיום לידתן, והכותים הנשואים מטמאים את הנוגע בהן כאב הטומאה, מפני שהן יושבות על כל דם והם בועלי נידות. וטומאה זו היא בתורת ספק.

הכותים סבורים שילדות קטנות לא מיטמאות בטומאת נידה. לכן הם לא נוהגים בהן טומאת נידה, לכן חכמים גזרו שכל הכותיות טמאות.

המשנה היא לפי ר"מ החושש למקרים של מיעוט שכיח.

אמנם לטמא אסור לאכול תרומת חו"ל אבל תינוקת כידוע. אינה בת אכילה

מעשה שהטבילו בפומבדיתא תינוקת

קושיה: מדוע הטבילה. הרי טמא הנוגע בתרומת חו"ל לא מטמא אותה.

תשובה: רצו לסוך אותה בשמן תרומה

המקור לאיסור סיכה:
 1. 'ולא יחללו' - לרבות את הסך.
 2. 'ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו'.

המקור לריבוי קטנים:

הבועל אישה מעל גיל 3 חייב: נלמד מהלכה למשה מסיני (הסמיכו את הלימוד על הפסוק 'אישה אשר ישכב איש אותה')

אישה נטמאת בזיבה מגיל 0: נלמד מהאות ו' של 'אישה אשר יזוב זוב דמה בלא עת נדתה'.

אישה נטמאת בנידה מגיל 0: נלמד בק"ו מדין זיבה.

בעל קרי מטמא מגיל 9: נלמד מהלכה למשה מסיני (הסמיכו את הלימוד על הפסוק 'ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע').

זב מטמא מגיל 0: נלמד מהיתור 'איש איש כי יהיה זב'.

שיטת ר' ישמעאל:

גם דין תינוקת זבה וגם דין תינוק זב נלמדים מ'לזכר ולנקבה'.

המקור לגבר שראה מראה של אישה ולהיפך:

'אישה כי...בנדתה' - למעט איש שראה דם.

'אישה אשר ישכב' - למעט איש שראה שכ"ז אדומה.

'איש כי תצא ממנו שכבת זרע' - למעט אישה שראתה שכ"ז.